

Generalforsamling og kursus 1999

Bestyrelsen har nu fastlagt tidspunktet for det kommende forsvarerkursus, der vil finde sted **fredag den 7. maj 1999 på Sørup Herregaard ved Ringsted.**

Programmet er ved at blive tilrettelagt, men vil bl.a. byde på et gensyn med ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen om forsvarerens adgang til at foretage efterforskning.

Om aftenen fredag vil der efter traditionen være indbudt en række personer, der denne gang på vers og med musikledsagelse opfører en ret speciel Grundlovskantate.

Generalforsamling afholdes **lørdag den 8. maj kl. 09.30** samme sted. Der kommer på sædvanlig vis indkaldelse med brev på et senere tidspunkt. Der skal bl.a. vælges nogle bestyrelsesmedlemmer.

Tilmelding hos **advokat Poul Jost Jensen, Nørre Alle 6, 2600 Glostrup**, fax 43 43 00 72 tillige med depositum 500 kr. og angivelse af:

A	Overnatning både torsdag og fredag	kr. 3.000
B	Overnatning både torsdag og fredag,
og jeg vil gerne spise middag torsdag aften kl. 19.30	kr. 3.200
C	Overnatning alene fredag	kr. 2.200
D	Ingen overnatning, men deltagelse i kursus, festmiddag og frokost lørdag	kr. 1.600
E	Alene deltagelse i kursus fredag, idet jeg desværre må fravælge selskabeligt samvær fredag aften, men inkl. generalforsamling og frokost lørdag	kr. 1.000

Medlemmer har fortrinsret. For ikke-medlemmer **tillægges 500 kr.** til de anførte kursusafgifter. Tilmelding til ovenstående snarest af hensyn til reservationen. Interesserede kan se kursusstedets faciliteter på internettet www.sorup.dk

Advokatbeskikkelse - Fratagelse - Berammelse - Opsættende virkning - Klageretten.

Retsplejelovens § 733, § 736 og § 737, Menneskerettighedskonventionens art. 5 og 6

Byretten havde i en røverisag med 3 varetægtsfængslede tiltalte forsøgt at beramme sagen telefonisk med tre forsvarere, efter at der med anklageskrift af 3/9 1998 var rejst tiltale. Da det viste sig, at 2 af forsvarerne ikke kunne før den 7.-10. december, hvor den tredje forsvarer til gengæld ikke kunne, fratog byretten den tredje forsvarer beskikkelsen og beskikkede en ny advokat. Byretten ville ikke tillægge kæremålet til Den særlige Klageret opsættende virkning. Klageretten omgjorde kendelsen, da den tredje forsvarer havde haft mulighed for at deltage i en domsforhandling tidligere end de anførte dage i december. Anklagemyndigheden havde ved kæremålet bemærket, at berammelse af domsforhandling i et tilfælde som det foreliggende mere hensigtsmæssigt ville kunne foretages i forbindelse med et retsmøde, hvor alle forsvarere var til stede.

Fra retsbogen i Tårnby ret, den 2/10 1998 (ss 74/98):

Ingen var mødt eller tilsagt. Dommeren bemærkede, at der skal bruges 3 hele retsdage til afvikling af domsforhandlingen. Rettens sekretariat har straks efter modtagelsen af anklageskriftet rettet henvendelse til de 3 forsvarere og anklagemyndigheden om berammelsen, og anklagemyndigheden, retten og advokaterne A og B kan møde den 7., 9. og 10. december 1998.

Advokat R's kontor har meddelt, at advokat R tidligst vil kunne møde den 12. - 15. januar 1999.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E :

Når henses til at de 3 tiltalte har været varetægtsfængslet under fuldstændig isolation siden den 20. marts 1998 og til, at der ved berammelsen af sagen bør tages hensyn til, at varetægtsfængslingen for de tiltalte, der ikke repræsenteres af advokat R, ikke udstrækkes unødvendigt, findes det ikke forsvarligt, at advokat R fortsat medvirker som forsvarer.

Den advokat R tidligere meddelte beskikkelse tilbagekaldes herefter i medfør af retsplejelovens § 733, stk. 2.

Thi bestemmes:

Den advokat R meddelte beskikkelse som forsvarer for tiltalte T tilbagekaldes.

Dommeren beskikkede herefter advokat D som forsvarer for tiltalte T, og berammede sagen til domsforhandling til den 7., 9. og 10. december 1998, hvor de 3 forsvarere og anklagemyndigheden har erklæret at være i stand til at møde.

Advokat R kærede til Den særlige Klageret og anførte bl.a.:

"...Indledningsvis bemærkes, at det må bero på en misforståelse, når det i kendelsen anføres, at den er afsagt i medfør af retsplejelovens § 733, stk. 2. Kendelsen er retteligt afsagt i medfør af retsplejelovens § 736, stk. 2, jf. § 733, stk. 2, idet jeg allerede er beskikket som forsvarer for T.

...Efter anklageskriftets udarbejdelse har der været forhandlinger om sagens berammelse. Mit kontor blev ringet op af retten med den besked, at A og B ikke kunne domsforhandle sagen før den 7., 9. og 10. december 1998. Selv havde jeg flere muligheder for at domsforhandle sagen i løbet af efteråret 1998.

Da jeg er forhindret den 7., 9. og 10. december 1998, drøftede jeg situationen med min klient, som lagde stor vægt på, at jeg varetager hans interesser som forsvarer, og jeg meddelte herefter retten, at jeg kunne deltage i en domsforhandling i midten af januar 1999, nærmere bestemt i perioden fra den 12. til den 15. januar 1999. Jeg meddelte også retten, at min klient har tilkendegivet, at han lægger stor vægt på, at jeg repræsenterer ham som forsvarer.

Herefter har jeg uden yderligere varsel modtaget afgørelsen om, at min beskikkelse er tilbagekaldt. Det er min opfattelse, at tilbagekaldelsen må omgøres af følgende grunde:

1) Min klient lægger megen vægt på, at netop jeg repræsenterer ham som forsvarer, og det fri advokatvalg skal efter Menneskeretskonventionens artikel 6, stk. 3, litra c, og efter dansk retspraksis tillægges en meget væsentlig betydning. Klagerettens praksis viser da også, at man er meget tilbageholdende med i sådanne situationer at tilbagekalde en forsvarerbeskikkelse.

2) Forsinkelsen fra midten af december til midten af januar er ikke væsentlig. Det forekommer ikke rimeligt, at retten tilbagekalder min beskikkelse, når henses til, at jeg var i stand til at tilbyde en række dage i løbet af efteråret 1998, hvor de øvrige advokater imidlertid ikke har kunnet møde. Man kunne derfor med lige så stor ret have tilbagekaldt de øvrige forsvareres beskikkelse.

Afslutningsvis anmoder jeg om, at kæremålet tillægges opsættende virkning, således at jeg fortsat er forsvarer for min klient, indtil Klageretten træffer afgørelse i sagen...."

Dommeren bemærkede ved fremsendelse af kæremålet bl.a.:

".... Jeg kan henholde mig til kendelsen, men skal dog i anledning af det af advokat R anførte tilføje:

at jeg ikke er bekendt med, om det ville have været umuligt at beramme sagen før den 7., 9. og 10 december 1998 ved at afbeskikke advokat A og/eller advokat B og skal i denne forbindelse oplyse, at retssekretariatet, der har forestået berammelsen, har haft adskillige telefonsamtaler med de 3 advokater og disses kontorer, og at jeg ikke har fået oplyst, hvilke dage advokat R eventuelt ville kunne møde i efteråret 1998,

at retten ikke vil kunne domsforhandle sagen den 12.-15. januar 1999, hvor advokat R kan, og at det er uvist om advokaterne A og B vil kunne møde disse dage,

at jeg i anledning af advokat R's henvisning til artikel 6, stk. 3, litra c i Den europæiske Menneskerettighedskonvention henviser til samme konventions artikel 5, stk. 3, og

at jeg er enig med advokat R i, at retsplejelovens § 736, stk. 2, burde have været citeret i den afsagte kendelse.

Jeg finder ikke anledning til at give kæremålet opsættende virkning...."

Advokat R anførte til dommerens bemærkninger, at han ville have fundet det hensigtsmæssigt, hvis retten havde indkaldt til et berammelsesmøde frem for den valgte fremgangsmåde, hvor man uden varsel fratog ham hans beskikkelse i en situation, hvor problemet ikke specielt var hans kalender, men derimod kombinationen af forsvarernes og rettens kalendere.

Den særlige Klageret besluttede den 7/10 1998, jf. retsplejelovens § 737, stk. 1, jf. § 969, stk. 2, at kæremålet skulle have opsættende virkning foreløbig dog længst for tiden indtil den 10/11 1998. Sagen blev udsat på udtalelser fra anklagemyndigheden, der blev bedt om at behandle sagen som hastesag.

Politimesteren bemærkede bl.a.:

".....Jeg kan tiltræde det i Tårnby rets kendelse af 2. oktober 1998 anførte om den relativt lange varetægtsfængsling, der hidtil har fundet sted i fuldstændig isolation. På den baggrund meddelte jeg i sin tid Tårnby ret, at anklagemyndigheden ville kunne

give møde på de datoer, som måtte passe de 3 beskikkede forsvarere og således også den 7., 9. og 10. december 1998.

På baggrund af det af advokat R anførte, er det dog min opfattelse, at en forsinkelse fra midten af december til januar måned 1999 ikke kan betegnes som væsentlig.

Muligheden for en berømmelse i januar måned vil eventuelt kunne afklares ved et forberedende retsmøde, hvortil de 3 forsvarere og anklagemyndigheden indkaldes.

En berømmelse senere end udgangen af januar måned 1999 finder jeg ikke forsvarlig, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5 stk. 3, som anført af dommeren i Tårnby."

Statsadvokaten tilføjede:

"Det bemærkes, at det er betænkeligt, at varetægtsfængsling udstrækkes udover det nødvendige, fordi der er problemer med at finde datoer, hvor 3 advokater alle kan møde.

Jeg skal derfor indstille, at der fra anklagemyndighedens side nedlægges påstand om, (at) Tårnby rets kendelse stadfæstes."

Rigsadvokaten bemærkede bl.a. i påtegning af 16/10 1998:

".....at enhver, der frihedsberøves "skal være berettiget til at få sin sag pådømt inden for en rimelig frist". Ifølge kommentaren til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, 1994, p 130, må en sag som udgangspunkt ikke ligge stille ret mange uger ad gangen, før art. 5, stk. 3, kan blive aktualiseret. Hensynet til de medtiltalte taler således afgørende for, at berømmelsen af domsforhandlingen i denne sag oprettholdes.

For så vidt angår den tiltaltes ret til "bistand af en forsvarer, som han selv har valgt", jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, stk. 3, litra c, fremgår det af kommentaren til konventionen, p 209, at "beskikkelse af en advokat, der kun kan møde med meget langt varsel, må ligeledes kunne nægtes."

Således som sagen på nuværende tidspunkt foreligger oplyst, må det forventes, at domsforhandlingen må udsættes til tidligst ultimo januar 1999, såfremt de tre allerede beskikkede forsvarere skal repræsentere de tiltalte.

De tiltalte har indtil videre været varetægtsfængslet i isolation i ca. 7 måneder, og anklagemyndigheden vil begære fortsat varetægtsfængsling i isolation frem til sagens domsforhandling.

Henset hertil finder jeg, at byrettens kendelse bør stadfæstes.

Det er i øvrigt min opfattelse, at berømmelse af domsforhandling i et tilfælde som det foreliggende, hvor der er flere forsvarere, og hvor de tiltalte er isolationsfængslede, mere hensigtsmæssigt vil kunne foretages i forbindelse med et retsmøde, hvor alle forsvarere er til stede."

Den særlige Klageret afsagde kendelse den 28/10 1998 (K-082-98).

“Den påkærede kendelse er afsagt af retten i Tårnby den 2. oktober 1998 og er indbragt for Klageretten af kærende, advokat R, med påstand om, at beskikkelsen af ham som forsvarer for T ikke tilbagekaldes. Advokat R har senest i brev af 22. oktober 1998 til klageretten oplyst, at han ville have haft og på brevets dato stadig havde mulighed for at deltage i en domsforhandling af sagen tidligere end den 7., 9. og 10. december 1998.

Klageretten tillagde den 7 oktober 1998 kæremålet opsættende virkning, foreløbig dog længst for tiden indtil den 10. november 1998.

Retten i Tårnby har henholdt sig til kendelsen og har bl.a. bemærket, at retsplejelovens § 736, stk. 2, tillige burde have været citeret i kendelsen. Der henvises endvidere til Menneskerettighedskonventionens art. 5, stk. 3, om frihedsberøvedes ret til at få sin sag pådømt inden for en rimelig frist.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse, og Rigsadvokaten har i sin udtalelse af 16. oktober 1998 bl.a. bemærket, at berømmelse af domsforhandling i et tilfælde som det foreliggende mere hensigtsmæssigt vil kunne foretages i forbindelse med et retsmøde, hvor alle forsvarere er til stede.

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: Marie-Louise Andreasen, Peter Lilholt, Niels Viltoft, Jan Pedersen og Preben Lunn.

Uanset at de tre tiltalte igennem en periode har været varetægtsfængslet og isoleret, finder Klageretten efter det oplyste, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for, jf. retsplejelovens § 736, stk. 2, jf. § 733, stk. 2, 1. led, at tilbagekalde beskikkelsen af advokat R som forsvarer for T, hvorfor

bestemmes:

Den påkærede kendelse om tilbagekaldelse af advokat R's beskikkelse ophæves.”

Landsforeningens Meddelelse 106/1998

Beviser, ulovlige - Politirapporter - Dokumentation - Afhøring af rapportoptagende betjent - Menneskerettigheder

Retsplejelovens § 751, stk. 2 og § 877, Menneskerettighedskonventionens art. 6, stk. 3

I en voldssag var en række vidner indkaldt og blev foreholdt, hvad man i politirapport havde optegnet om deres forklaring.¹⁾ Én var blevet afhørt uden tolk, skønt han tydeligvis ikke forstod de spørgsmål, der blev stillet på dansk. Han og andre var ikke blevet tilbudt at gennemlæse den nedskrevne forklaring. En anden var blevet afhørt med en kammerat som tolk. En tredje (dansker) var heller ikke blevet tilbudt at gennemlæse forklaringen, og nu protesterede forsvareren mod dokumentation af rapport og fik medhold heri.

Anklageren ville herefter føre den rapportoptagende betjent som vidne om, hvordan rapporterne var blevet til. Forsvareren protesterede, dels fordi politimandens navn ikke fremgik af bevisfortegnelsen, dels fordi politirapporterne led af alvorlige mangler. Heri fik forsvareren medhold. Efter en kort pause påstod anklageren herefter frifindelse for den rejste tiltale for vold og alene en bøde efter politivedtægten.

Retten frifandt imidlertid for begge forhold.

Retten i Esbjerg, 1. afd. nr. 1A-681/98, 22/10 1998

T på 28 år var tiltalt for vold ved tidligt om morgenen på et diskotek at have tildelt H to slag i ansigtet, til dels mens denne blev fastholdt af dørmænd fra diskoteket.

I forhold 2 overtrædelse af politivedtægtens § 3 ved ½ time senere sammen med S og M at have indledt sig i slagsmål med A, B og C, hvis sager behandlede særskilt.

T nægtede sig skyldig. Efter bevisførelsen i sagen påstod anklagemyndigheden frifindelse i forhold 1 og T idømt en bøde på 1.000 kr. i forhold 2.

¹⁾ En mere korrekt formulering end “deres forklaring til politirapport”, ER

12 personer afgav vidneforklaring, alene gengivet i retsbogen (se nedenfor).

Rettens bemærkninger:

“Retten finder i forhold 1, at der ikke er bevis for, at tiltalte har udøvet vold, hvorfor han i overensstemmelse med anklagemyndighedens påstand frifindes for dette forhold.

I forhold 2 finder retten det efter bevisførelsen ikke bevist, at tiltalte har indladt sig i slagsmål med A, B eller C, hvorfor tiltalte også frifindes for dette forhold.

Derfor frifindes tiltalte.”

- oo0oo -

Det fremgik af retsbogen på 13 sider bl.a., at T forklarede, at han var ejer af det omhandlede diskotek. To udlændinge slog og sparkede på en dansker. T greb ind for at bremse det. En holdt op, men den anden fortsatte med at slå og sparke og være vild. På et tidspunkt kom andre til hjælp, hvorfor T slap udlændingen. Han havde på intet tidspunkt slået den pågældende, og ingen af dørmændene var i nærheden af denne. (Forkortet referat). Om den efterfølgende episode oplyste han, at A tidligere var blevet bortvist efter salg af narkotika. A blev sat ud på fortovet. Senere blev T af sit personale gjort opmærksom på, at der var ballade udenfor. T var ude med personalet for at se. Der blev knust ruder, og én kom med en stor bjælke. T og hans personale, der var ens klædt i sorte arbejdsskjorter, forsøgte at danne en mur for at beskytte diskoteket. Han bestred, at der havde været slagsmål mellem de pågældende og ham og hans personale (forkortet referat).

Om forhold 1 forklarede han videre, at H i forhold 1 havde kontaktet ham en uge efter, da denne og hans kammerater havde karantæne andre steder. T gav dem en sidste chance. Ca. 3 uger efter gerningsaftenen talte T igen med H, der oplyste, at han flere gange var blevet kontaktet telefonisk af politiassistent X, der ville have H til at indgive anmeldelse mod T. Det overraskede ikke T, idet det var hans klare indtryk, at politiassistenten var ude efter tiltalte, og at han ønskede at få tiltaltes diskotek lukket.

H blev afhørt på dansk, men retten måtte afbryde afhøringen, da vidnet tydeligvis ikke forstod de spørgsmål, der blev stillet på dansk. En tolk blev tilkaldt. H havde været fuld og var blevet provokeret af to danskere, der slog vidnet, der forsvarede sig. Han var på intet tidspunkt blevet slået af T.

Foreholdt politirapport forklarede han, at han var blevet afhørt på stationen. Han var ikke blevet tilbudt at gennemlæse sin forklaring, og der medvirkede ikke tolk. I det

følgende bestred han at have udtalt sig som anført i rapporten. Han var både på skadestuen og senere blevet spurgt, om han ville indgive anmeldelse, men havde hver gang nægtet.

En anden udlænding blev afhørt via tolk. Han havde været i selskab med H og havde også drukket, så han var fuld. Han havde hverken set dørmanden eller andre fra restauranten slå på H, der blev smidt ud.

Han blev foreholdt en politirapport og forklarede, at han var blevet afhørt med en kammerat som tolk. Han mente, at kammeraten blev tilbudt at læse forklaringen igennem, hvilket dog ikke skete. Der var passager, der var korrekt gengivet, men noget, der var fremhævet med fed skrift, var ikke rigtigt. Han havde netop ikke set H blive slået.

Vidnet D, der havde vedtaget en bøde i forbindelse med sagen, havde ikke set slagsmål inde på diskoteket. Han blev foreholdt politirapport. Vidnet bekræftede, at han var blevet afhørt på politistationen. Det foregik på den måde, at politiassistenten læste en række begivenheder op, hvortil vidnet i det hele blot sagde "nå". Det, der stod i rapporten, var derfor politiassistentens og ikke vidnets opfattelse af begivenhederne.

Det var vidnet D, der i forhold 2 havde kastet med en bjælke for at befri sin kammerat. Han havde ikke set, at der skulle være kontakt mellem de ansatte fra diskoteket og de stridende på gaden.

A, den angiveligt forurettede i forhold 2, oplyste, at han havde vedtaget en bøde i forbindelse med sagen. Han havde været "skidefuld". Der var tumult i gaden. Han havde ikke set ansatte fra diskoteket i slagsmål. Han var ikke blevet slået i hovedet. I forbindelse med afhøringen blev han ikke tilbudt at gennemlæse forklaringen til politiet. Heller ikke efterfølgende.

Anklageren ønskede herefter at foreholde politirapporten.

Forsvareren protesterede, bl.a. under henvisning til, at det ikke af rapporten fremgik, at afhørte havde fået mulighed for at gøre sig bekendt med gengivelsen af forklaringen som krævet i RPL § 751, stk. 2.

Efter votering afsagde domsmandsretten følgende kendelse:

"A blev i forbindelse med afhøringen af politiet ikke tilbudt at gennemlæse sin forklaring, som krævet i retsplejelovens § 751, stk. 2.

Allerede af denne grund vil retten ikke tillade, at politirapporten foreholdes, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anklagemyndighedens begæring om forehold af politirapport af 26. juli 1998 vedrørende afhøringen af A imødekommes ikke.”

To beboere fra gaden havde derimod henholdsvis set personer i sorte T-shirts løbe efter en person og slå denne og optaget fotos af episoden.

En ansat, bartender, havde inde i diskoteket set, at T havde fat i A, der var helt vild. A's kammerater fik ført ham ud. Han havde på intet tidspunkt set slag, hverken fra T eller A.

Anklageren begærede den rapportoptagende politiassistent X afhørt som vidne. Flere vidner havde afgivet forklaringer, der i væsentlig grad afveg fra det, der var angivet i politirapporterne. Vidnernes forklaringer var af helt afgørende betydning for sagen. X skulle afhøres om, hvordan rapportererne var blevet til.

Resten er citat fra retsbogen:

“Forsvareren protesterede imod anklagerens begæring. Politiassistentens navn fremgår ikke af bevisfortegnelsen eller tillægsbevisfortegnelsen. Der er en formodning om, at politiassistenten vil forklare i overensstemmelse med det, der er angivet i politirapporterne. Som sagen er oplyst, er der ingen andre beviser end politiassistentens. Politirapporterne lider af alvorlige mangler, idet de er udarbejdet i strid med almindelige principper, herunder i strid med retsplejeloven.

Politirapporterne kan efter retsplejelovens § 877, stk. 3, ikke bruges som bevismidler. En afhøring af politiassistenten er i strid med menneskerettighedskonventionen.

Efter votering afsagde retten følgende

k e n d e l s e:

Retten lægger til grund, at ingen af rapportforklaringerne er underskrevet af de afhørte, og flere afhørte har end ikke fået tilbudt at gennemlæse forklaringen i strid med retsplejelovens § 751, stk. 2.

Sagen er vedlagt rapporter fra vidner, som efter rapportererne er politiet bekendt, men som ikke ønsker at opgive identitet til rapporten. I rapportmaterialet er der mange

steder fremhævelser med fed skrift af netop de forhold, der efter rapporten er belastende for tiltalte. Et af vidnerne er afhørt til politiet uden tolk, skønt tolk var nødvendig under afhøringen under domsforhandlingen.

Vidnerne har under domsforhandlingen på de helt afgørende punkter afgivet forklaringer, der i væsentlig grad afviger fra det, der er gengivet i politirapporterne.

Det er rettens opfattelse, at manglerne i politiets efterforskningsmateriale ikke kan afhjælpes ved afhøring af den rapportoptagende politiassistent.

En anvendelse af politirapporterne som bevis i sagen, selv i forbindelse med en afhøring af en rapportoptagende politiassistent, vil efter sagens forløb være i strid med menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 3, idet forsvareren ikke har medvirket under afhøringerne af vidnerne og derfor ikke har kunnet stille modspørgsmål.

Retten finder derfor ikke grundlag for at imødekomme anklagerens begæring, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anklagemyndighedens begæring om afhøring af politiassistent X imødekommes ikke.

Anklageren anmodede herefter om en pause på 20 minutter, hvilket blev imødekommet.

Retten blev sat påny kl. 14.30.

Dokumentation fandt sted. Sagen blev procederet.

Anklageren nedlagde påstand om frifindelse i forhold 1 og domfældelse i forhold 2 med en bøde på 1.000 kr.

Forsvareren påstod frifindelse.

Tiltalte havde lejlighed til at udtale sig.

Efter votering afsagde retten dom.”

Narkotika - Skunk - Hash - Omregning - Samfundstjeneste

Straffelovens § 191

Spørgsmålet om hvilken omregningsfaktor, der skulle anvendes ved omregning af skunk til hash.

Københavns Byrets 18. afd., nr. 8312/1998, 8/10 1998

T og S på henholdsvis 34 og 33 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191 ved fra december 1996 til april 1997 med henblik på videresalg at have dyrket og påbegyndt dyrkning af i alt 319 skunkplanter, hvoraf der kunne udvindes i alt ca. 17 kg hash.

S var herudover tiltalt for besiddelse af 79 g marihuana og en tåregas-spray.

Anklagemyndigheden påstod udover planter m.v. konfiskation af udstyr til at dyrke skunk.

T erkendte sig delvis skyldig i forhold 1, idet han dog alene havde forsæt til at dyrke, hvad der svarede til 4 kg hash til eget forbrug.

S nægtede forhold 1, men erkendte besiddelse af marihuana og spray.

Tre vidner, herunder to sagkyndige, lektor N og V, afgav forklaring. Lektor V havde udarbejdet erklæring om "potentielt skunkudbytte".

T var uegnet, men S var egnet til samfundstjeneste. De havde været varetægtsfængslet 27 dage.

Retten forkastede de tiltaltes forklaring om, at lokalerne var lejet til en spilleklub. Planterne var dyrket på en måde, der var typisk for dyrkning af skunkplanter, så retten forkastede ligeledes de tiltaltes forklaring om, at de troede, det var pot.

Vedrørende beregningen anførte retten:

"Efter de af lektorerne N og V afgivne erklæringer, må retten lægge til grund, at de 171 fuldmodne planter og de 148 stiklinger i høstet stand med det konstaterede THC-indhold kan ækvivaleres med ca. 17 kg hash. Det bemærkes særligt, at retten efter de

foreliggende oplysninger ikke finder grundlag for at tilsidesætte lektor N's beregning, hvor der ved omregning til ækvivalerende mængde hash er taget udgangspunkt i, at hash har et gennemsnitligt THC-indhold på 5% og ikke 8%.”

Retten lagde videre til grund henset til omfanget af produktionen, at langt den overvejende del af produktionen var beregnet til videreoverdragelse, idet retten dog efter det af T om hans potforbrug oplyste lagde til grund, at en mindre del af produktionen skulle anvendes af denne tiltalte. Med disse bemærkninger fandtes de tiltalte skyldig i den rejste tiltale.

T fik fængsel i 10 måneder, hvoraf 6 måneder blev gjort betinget med en prøvetid på 1 år.

S fik samfundstjeneste i 150 timer inden for en længstetid af 8 måneder.

Det skete konfiskation som påstået.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“Under proceduren refererede jeg i øvrigt til den dom, der er anført i Meddelelser nr. 58/1998, og navnlig procederede jeg på, at der ved omregning fra skunk til hash skulle lægges en THC-% på ca. 8 til grund og ikke en THC-% på 5, som anført af cand.pharm. N, Retskemisk afdeling.

Hvis man i den konkrete sag sammenligner med hash indeholdende 5% THC, svarer de skunkplanter, som sagen omhandler, til ca. 17 kg hash. Lægges derimod et THC indhold på 8% til grund, svarer hashmængden til 11 kg.

Som du i øvrigt kan se af dommen midterst side 4, tager retten stadig udgangspunkt i, at hash har et gennemsnitligt THC indhold på 5% og ikke 8%, som formentlig er gennemsnitsprocenten for så vidt angår THC indholdet i den hash, der nu er på markedet.”

Landsforeningens Meddelelse 108/1998

Narkotika - Skunk - Mere eller mindre sagkyndige vidner - Sagsomkostninger

Straffelovens § 191 og Retsplejelovens § 1008, stk. 4

Omregning fra skunkplanter til hash gav store udsving. Retten fandt anledning til, udover at nedsætte den beregnede hashmængde, at nedsætte domfældtes betaling af sagsomkostninger og lade det offentlige bære omkostningerne ved de sagkyndige erklæringer.

Københavns Byrets 3. afd. nr. 4183/98, 3/11 1998

A, B, C og D i alderen 30-43 år var tiltalt dels

A, C og D for forsøg på at indføre ca. 49 kg hash fra Indien til Danmark.

I forhold 2 B for seks gange at have dyrket i alt ca. 1.300 skunkplanter, af hvilke der kunne udvindes ca. 46 kg hash, ligesom han havde påbegyndt dyrkning og havde til hensigt yderligere at dyrke henholdsvis 216 og 430 skunkplanter, af hvilke der kunne udvindes i alt yderligere ca. 23 kg hash.

I forhold 3 B og C ca. 1.250 skunkplanter, af hvilke der kunne udvindes ca. 45 kg hash, ligesom de havde påbegyndt dyrkningen af 2.237 skunkplanter, af hvilke der kunne udvindes yderligere ca. 81 kg hash.

B og C for tyveri i forhold 4 af 112.000 kWh strøm til kælderen, hvor de dyrkede skunk.

I forhold 5 B, C og D for på en anden adresse at have påbegyndt dyrkning af 648 skunkplanter, af hvilke der kunne udvindes ca. 23 kg hash.

B, C og D i forhold 6 for tyveri af 10.800 kWh strøm til den pågældende lokalitet i forhold 5.

A og D for bedrageri, tildels forsøg og straffelovens § 165 for i forhold 7 at have indgivet falsk anmeldelse om indbrud i lejlighed til politi og forsikringselskab med "stjålne" effekter opgjort til 300.000 kr.

I forhold 8 A og D tilsvarende for forsøg på forsikringsbedrageri med "stjålne" effekter opgjort til 550.000 kr.

Herudover nogle mindre forhold med ulovlige knive, besiddelse af hash og skunk i gramstørrelse, og spirituskørsel.

D var utilregnelig, hvorfor der var påstand om dom til ambulantly behandling.

Der var afgivet forskellige skriftlige erklæringer vedrørende de cannabisplanter, der var fundet, og 3 sagkyndige vidner var inde og afgive vidneforklaring.²⁾

Der var fundet en "produktionskalender", hvoraf det fremgik, at man havde høstet 6 gange fra februar 1996 til februar 1997.

Et af regnestykkerne i de sagkyndige erklæringer så således ud:

6 x 216 planter x 36,2 g hash = 46915 g eller 46 kg hash af gennemsnitskvalitet indeholdende 5% THC.

Et andet regnestykke var, at udbyttet af en plante var

$$\frac{37 \times 5,9}{5} = 43 \text{ g hash (5\% THC)}$$

I en anden erklæring hed det:

"Såfremt man ved beregningen anvender vægten pr. plante fra planterne i det vegetative stadie og THC-indholdet i det konfiskerede tørre materiale (kun ved få blomster), fås følgende minimum skøn over udbyttet pr. plante omregnet til hash af gennemsnitskvalitet indeholdende 5% THC.

$$\frac{5,2 \times 6,5}{5} = 6,7 \text{ g hash (5\% THC)}$$

Efter denne beregning svarer udbyttet fra 648 planter således til størrelsesordenen 4,3 kg hash (5%).

Såfremt man i stedet anvender det gennemsnitlige udbytte af rygbart materiale på 12 g pr. plante fundet ved tidligere undersøgelser af fuldt udvoksede skunkplanter, fås følgende skøn over udbyttet pr. plante:

$$\frac{12 \times 6,5}{5} = 15,6 \text{ g hash (5\% THC) pr. plante}$$

²⁾ Den intelligente læser vil have set, at anklageskriftet opererer med en faktor på 27-28 skunkplanter omregnet til 1 kg hash.

Efter denne beregning svarer udbyttet fra 648 planter således til størrelsesorden af 10 kg hash (5% THC).

Fra tidligere undersøgelser foretaget her på afdelingen af høstmodne planter er fundet et gennemsnitligt udbytte af 12 g rygbart materiale pr. plante og et gennemsnitligt THC-indhold på 8%.

Omregnet til hash (5% THC) svarer dette pr. plante til:

$$\frac{12 \times 8}{5} = 19,2 \text{ g hash (5\% THC)}$$

Udbyttet fra 648 gennemsnitsplanter svarer således til størrelsesorden 12 kg hash (5% THC).

Det skal bemærkes, at i samme sagskompleks (vort j.nr. NE-25/97), hvor fuldt udvikkede planter var tilstede, blev beregnet et gennemsnitligt udbytte pr. plante svarende til 36,2 g hash (5% THC). Beregnet på denne måde svarer udbyttet af 646 planter således til størrelsesorden 23 kg hash.”

En seniorforsker havde kommenteret beregningerne foretaget af politiets ekspert V (ikke gengivet i dommen).

Retten dømte A og C, men frifandt D for forsøget på indsmugling i forhold 1.

I forhold 2 kunne retten ikke lægge til grund, at der var høstet mere end tre gange i 1996, og at man den 5/2 1997 var ved at høste i et rum, og at hver høst havde et udbytte på 216 planter. Der fandtes yderligere planter, som ville kunne høstes på et senere tidspunkt, således at der i alt var tale om 1.200 planter.

Retten fortsatte:

“Det findes ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltalte havde til hensigt at opnå samme udbytte som ved den igangværende høst. Da det imidlertid ikke kan udelukkes, at der kan forekomme et vist svind, eller at høstudbyttet kan variere på grund af andre omstændigheder, finder retten, at der bør fratrækkes 15% i antal planter vedrørende den høst, der er foretaget i 1996 og i det antal planter, der endnu ikke var høstklare. Der er herefter ikke anledning til herudover at tage hensyn til eventuelle forskelle i indhold af THC i høstede/uhøstede planter. Der er heller ikke grundlag for at foretage fradrag for det forhold, at der i henhold til tiltaltes forklaring ikke i alle tilfælde var 216 planter i hvert rum.

Det kan således lægges til grund, at der er høstet 550 planter i 1996 og i 1997 216 plus 285 eller i alt 1051 planter á 17,6 g, hvilket giver i alt 18,497 kg skunk, og det lægges til grund, at der er, har været og vil være et gennemsnitligt THC-indhold på 10,3% i planterne.

Det lægges endvidere efter den forklaring, som lektor N har afgivet, og efter erklæringen af 10. juli 1998 fra Retsmedicinsk Institut til grund, at THC-indholdet i hash varierer meget, men at det nu ikke længere gennemsnitligt er 5,5%, som antaget i praksis siden 1985, men 8,1%.

Der findes ikke på grundlag af disse oplysninger tilstrækkelig anledning til at sidestille skunk med hash i henseende til strafudmålingen. Der kan således fortsat tages udgangspunkt i strafudmålingen for hash, men det bør ved strafudmålingen også tages i betragtning, at der på en professionel måde er etableret et produktionsanlæg med moderplanter, der muliggør en fortsættelse af den ulovlige aktivitet.

Til brug for strafudmålingen lægges til grund, at 18,497 kg skunk svarer til 23,814 kg hash. (18,497 kg ganges med 10,3 og divideres med 8).

Der ses bort fra det fundne tørrede plante- og blomstermateriale (effekt nr. 5, 6, 7 og 8), idet disse tørrede plantedele kan stamme fra den høst, der blev foretaget umiddelbart inden den 5. februar 1997 eller tidligere, og som derfor er medregnet ovenfor.

Tiltalte B findes således skyldig i overensstemmelse med den rejste tiltale for så vidt angår et kvantum skunk, der svarer til 23,814 kg hash.”³⁾

Samme omregningsfaktor blev benyttet i de øvrige forhold, således at hashmængden i forhold 3 blev sat til 65 kg hash.

De tiltalte blev i øvrigt dømt i overensstemmelse med anklageskriftet med bemærkninger om svingende værdier for skunkindholdet.

A fik fængsel i 2 år og 3 måneder

B fængsel i 2 år

C fængsel i 2 år og 6 måneder, og

³⁾ Anklageskriftet og en af erklæringerne fra lektor V havde altså opereret med, at 1296 planter svarede til 46 kg hash. Retten nåede til, at der i det pågældende forhold på grund af svind og muligt udsving i høstudbyttet skulle opereres med 1051 planter, svarende til 23 kg hash. Altså ud over det bevismæssige en væsentlig anderledes omregningsfaktor.

D en dom til ambulat behandling.

A skulle kun betale under halvdelen af det tilkendte forsvarersalær.

Statskassen bar efter omstændighederne endeligt de udgifter, der havde været afholdt til erklæringer fra Retsmedicinsk Institut og de tre eksperter.

Tilsvarende for så vidt angik B, C og D.

- oo0oo -

De fire beskikkede forsvarere skrev til anklagemyndigheden:

“Vedr.: Anvendelse af lektor V som sagkyndigt vidne i “skunk”-sagen.

Vi har nu oplevet lektor V optræde som sagkyndigt vidne i 2 større skunk-sager i Københavns Byret.

Det drejer sig om N 403/95 og N 7/97, sidstnævnte verserer for tiden for Københavns Byrets 3. afdeling.

I den første sag blev den beregnede mængde hash nedsat fra 166 kg til ca. 40 kg grundet regnefejl i erklæring fra lektor V. I den verserende sag blev afhøringen af lektor V afbrudt, da det viste sig, at han havde udeladt oplysning om udtagelse af planteprøver, der efterfølgende blev analyseret på Retskemisk Institut.

På denne baggrund anmoder vi om, at lektor V ikke fremover benyttes som sagkyndigt vidne i sager om euforiserende stoffer.”

Landsforeningens Meddelelse 109/1998

Samfundstjeneste - Underslæb - Forbrydelser i offentlige hverv

Straffelovens § 62, § 154 og § 278

Pantefoged havde begået underslæb på 236.000 kr. Landsretten ændrede byrettens ubetingede dom til 200 timers samfundstjeneste.

Ø.L. 21. afd. a.s. nr. S-3299-98, 26/10 1998

Pantefoged P var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 278, stk. 1, nr. 3, jfr. § 154, ved fra november 1995 til september 1997 uretmæssigt til egen fordel at have forbrugt 236.736 kr., som han på forskellig måde enten undlod at nedskrive på skyldnerens restance eller omposterede m.v.

Byretten udmålte en straf af fængsel i 8 måneder og fortsatte:

“Da forholdene er begået under tiltaltes hverv som pantefoged, findes der uanset tiltaltes personlige forhold ikke grundlag for at gøre dommen betinget, ej heller med vilkår om samfundstjeneste.”

P skulle betale 249.000 kr. tilbage til kommunen.

P ankede til formildelse, anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten udtalte:

“Straffen findes passende.

Under hensyn til det oplyste om tiltaltes gode personlige forhold og størrelsen af det tilegnede beløb findes straffen, uanset at forholdet er begået i udførelsen af offentlig tjeneste, at kunne gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.”

Vilkårene var samfundstjeneste i 200 timer inden for en længstetid på 1 år og i øvrigt en prøvetid på 2 år.

Landsforeningens Meddelelse 110/1998

Trusler mod myndighedspersoner - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 119, stk. 1

T på 28 år udtalte telefoniske dødstrusler over for en sagsbehandler i socialforvaltningen. I byretten idømt hæfte i 14 dage. Landsretten gjorde straffen betinget af samfundstjeneste i 40 timer.

Ø.L. 18. afd., a.s. S-1439-98, 28/5 1998

T på 28 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved telefonisk at have rettet henvendelse til en sagsbehandler B i socialforvaltningen og truet hende

med ordene: “Du står som nr. 1 til at blive dræbt i week-enden. Jeg kommer ned på kommunen og hiver skelettet ud af røvhullet på dig” eller lignende.

T kunne erkende 2. punktum af det citerede, og retten fandt ham efter forurettedes forklaring også skyldig i første led af udtalelsen og dermed skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen blev fastsat til hæfte i 14 dage, som under hensyn til karakteren af det strafbare forhold, og idet T's efterfølgende opringning til B ikke fandtes at være en formildende omstændighed, ikke kunne gøres betinget.

T ankede med påstand om formildelse, navnlig således at der idømtes en betinget straf, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse. Der var indhentet en personundersøgelse.

T forklarede bl.a., at formålet med hans 2. telefonopringning til sagsbehandleren var at få at vide hvilke oplysninger, der manglede, for at han kunne få kontanthjælpen udbetalt. Han og kæresten boede ikke sammen for tiden på grund af sagen. Hvis straffen blev gjort betinget, håbede han, at de kunne genoptage samlivet. For tiden havde han ikke arbejde. Han var i givet fald indstillet på at overholde vilkårene for en betinget dom med samfundstjeneste.

Landsretten udtalte:

“Straffen findes passende udmålt.

Efter omstændighederne, herunder den efterfølgende opringning og det farverige ordvalg, findes straffen uanset truslens alvorlige karakter, at kunne gøres betinget med vilkår om udførelse af samfundstjeneste i 40 timer inden for en prøvetid på 6 måneder som nærmere nedenfor bestemt.

I øvrigt stadfæstes dommen.”

Vilkårene omfattede en prøvetid på 6 måneder.

Landsforeningens Meddelelse 111/1998

Varetægtsfængsling - Fremstilling af arrestanten ved fristforlængelse

Retsplejelovens § 767, stk. 1

T, der havde været varetægtsfængslet siden juli 1998 på kollusionsfare, blev ikke fremstillet til fristforlængelse i oktober, idet dommeren fandt, at det ville være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder at transportere ham fra København til Hillerød, også fordi rettens dommer var beskæftiget med andre retsmøder i de relevante timer.

Landsretten var ikke enig i de uforholdsmæssige vanskeligheder, men tiltrådte fængslingen og isolationen - ikke i 20, men i 11 dage.

Ø.L. 1. afd. kære nr. S-3686-98, 13/10 1998

T blev i juli 1998 fængslet i isolation i en narkosag efter RPL § 762, stk. 1, nr. 3.

Det fremgik af retsbogen for den 8/10 1998:

“Ingen var tilsagt eller mødt.

Dommeren bemærkede, at anklagemyndigheden havde begæret fængsling og isolation forlænget indtil den 28. oktober 1998, hvor domsforhandling vil kunne begynde. Anklagemyndigheden havde endvidere begæret spørgsmålet behandlet uden fremstilling af sigtede, som er hensiddende i Københavns fængsler, jfr. retsplejelovens § 767, stk. 1, sidste pkt.

Sigtede har tilkendegivet, at han ønsker sig fremstillet.

Forsvareren har tilsluttet sig sigtedes begæring.

Dommeren fandt, at fremstilling af sigtede, som er hensiddende i Københavns fængsler, på dette stadium af efterforskningen, hvor domsforhandling er berammet - også selv om anklageskriftet ikke foreligger endnu - vil være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder, også fordi rettens dommer har været beskæftiget med andre retsmøder i de relevante timer.

Idet dommeren udgår fra, at sigtede bør betragtes, som om han har protesteret imod anklagemyndighedens begæring, afsagde han følgende

K e n d e l s e

Der er fortsat bestemte grunde til mistanke om, at sigtede har medvirket til handel med euforiserende stoffer i et omfang, som overskrider undergrænsen til anvendelsesområdet for straffelovens § 191. Mange personer er indblandet i sagen, og diver-

gerende forklaringer er afgivne. Herefter foreligger fortsat såvel fængslingsgrunden efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, og isolationsbehov, hvorfor anklagemyndighedens begæring vil være at tage til følge.

T h i b e s t e m m e s:

Sigtede T bør fortsat være fængslet i fuld isolation.

Den i retsplejelovens § 767, stk. 1 nævnte frist fastsættes til 20 dage, som udløber den 28. oktober 1998.”

Forsvareren skrev til retten den 12/10 1998:

“Under et besøg i Vestre Fængsel den 9. ds., hvor T er indsat i varetægtsfængsling, blev jeg af min klient orienteret om, at denne på trods af at fængslings- og isolationsfristen udløb den 8. ds., ikke var blevet fremstillet i retten.

Til orientering kan jeg oplyse, at jeg allerede for nogen tid siden har meddelt en anklager hos politiet i Hillerød, at min klient ville protestere imod en yderligere fristforlængelse, og at han ønskede sig fremstillet, hvis der blev begæret fristforlængelse fra politiets side. Dertil kommer, at jeg den 7. ds. om formiddagen meddelte kriminalassistent K, at min klient ønskede sig fremstillet, at jeg samme dag om eftermiddagen indgik aftale med advokat A i Hillerød om at denne ville sørge for, at jeg ville blive repræsenteret under fristforlængelsen, hvis jeg ikke selv kunne give møde, samt at min sekretær om morgenen den 8. ds. meddelte kriminalretten i Hillerød, at min klient ikke ville acceptere en fristforlængelse uden fremstilling endsige en isolationsforlængelse, samt at advokatfirmaet A eventuelt kunne adviseres, når man havde fundet et tidspunkt, hvor fristforlængelsen skulle drøftes.

Da min klient som nævnt befinder sig i Vestre Fængsel, findes en fremstilling ikke at være forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder, jfr. rpl. § 767, og jeg skal som følge heraf anmode om, at min klient omgående må blive løsladt, og besked herom viderebragt til Vestre Fængsel.”

Retten svarede samme dag på den modtagne fax:

“Der synes at være indtruffet en beklagelig kommunikationsbrist mellem retten og advokatkontoret, som meget muligt må tilskrives mig. Jeg modtog sagen med anmodning om afsigelse af kendelse uden fremstilling i medfør af retsplejelovens § 767, stk. 1 sidste pkt., idet anklagemyndigheden påberåbte sig kombinationen af fængsledes anbringelsessted i Vestre Fængsel og den allerede berammede domsforhandling

den 28. ds., ligesom retten den 8. ds. var optaget af et meget langvarigt efterforskningsforhør i anden sag. Samtidig oplystes, at fængslede protesterede og krævede sig fremstillet, og at forsvareren var underrettet om anklagemyndighedens begæring om behandling uden fremstilling. Derimod har jeg været uvidende om, at De havde anmodet advokat A's kontor om at repræsentere Dem under et retsmøde i dagens løb.

Jeg fandt betingelserne for behandling uden fremstilling opfyldt og afsagde kendelse om fortsat fængsling i isolation indtil domsforhandlingens første dag, idet jeg anmodede om telefonisk underretning til forsvarerens kontor om afgørelsen, således at sagen kunne fremsendes til Østre Landsret, såfremt der måtte fremkomme kæremål. Da jeg ikke hørte nærmere, gik jeg ud fra, at forsvareren havde acquiesceret ved kendelsen eller dog ikke havde iværksat kæremål.

Efter at have modtaget Deres skrivelse kan jeg kun konkludere, at meddelelsen om kendelsens afsigelse ikke er afgivet eller muligt ikke nået frem, og jeg må beklage, at jeg ikke har sikret mig bedre imod denne eventualitet.

Det skete giver ikke fængslede krav om umiddelbar løsladelse jfr. retsplejelovens § 746, stk. 2 eller dennes analogi.

Umiddelbart er det min opfattelse, at kære til Østre Landsret af den dog afsagte kendelse er det rette retsmiddel, hvorunder forsvareren naturligvis vil have mulighed for at inddrage det senere indtrufne. Jeg vil dog være villig til at afholde retsmøde i løbet af i dag eller eventuelt i morgen efter Deres valg, såfremt De måtte foretrække dette.”

I kæreskrift til landsretten fremhævede forsvareren, at retten havde været bekendt med, at såvel sigtede som forsvareren begærede sigtede fremstillet til fristforlængelsen.

Ganske vist var sagen berammet til domsforhandling, men der forelå hverken anklageskrift eller bevisfortegnelse, ligesom rapportmaterialet var ufuldstændigt og ikke gav overblik over, hvem der var involveret i sagen.

Landsretten udtalte:

“Landsretten finder, at det ikke har været forbundet med uforholdsmæssige vanskeligheder at fremstille sigtede fra Vestre Fængsel under fristforlængelse den 8. oktober 1998, jf. retsplejelovens § 767, stk. 1.

På det grundlag sagen er forelagt landsretten til prøvelse, tiltræder landsretten, at der for tiden er sket varetægtsfængsling og i isolation af de af byretten anførte grunde.

På denne baggrund fastsættes fængslingsfristen til udløb den 19. oktober 1998. Sigtede isoleres i samme tidsrum.”

Landsforeningens Meddelelse 112/1998

Vold - Strafudmåling

Straffelovens § 244

Der var fire forskellige opfattelser i landsretten af, hvorledes et knytnæveslag skulle bedømmes. Resultatet blev hæfte i 20 dage.

Ø.L. 14. afd. a.s. S-1678-98, 22/10 1998

T på 39 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved på et værtshus at have tildelt A et knytnæveslag på munden med skade til følge.

T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen og nægtede sig skyldig.

Forurettede og to yderligere vidner afgav forklaring, der alene er gengivet i retsbogen.

Retten fandt efter de fremkomne vidneerklæringer T skyldig efter anklageskriftet og idømte fængsel i 30 dage. T skulle betale en tandlægeregning på 291 kr., mens resten af erstatningskravet blev henskudt til civilt søgsmål.

T ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse og navnlig således, at en eventuel dom blev gjort betinget. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

T og forurettede afgav forklaring. De øvrige vidners forklaring blev dokumenteret. Spørgsmål om skade på tænderne var stadig uafklaret. Resten er citat af landsrettens dom:

“Landsretten lægger efter bevisførelsen til grund, at tiltalte efter i nogen tid at have observeret, at vidnet A talte med blandt andet vidnet K, rejste sig op og gik hen til dem og tildelte A et slag med bagsiden af sin hånd. Ved slaget pådrog A sig en skråforløbende flænge ca. 15 mm lang, der måtte sys, ligesom nogle tænder blev slået løse. Uanset om vidnet K måtte have følt sig provokeret, og uanset om tiltalte måtte have opfattet vidnets øjekast som en anmodning om at komme hende til undsætning,

findes den af tiltalte udøvede vold at have været grundløs, og tiltalte findes herefter i det beskrevne omfang skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244.

3 voterende finder straffen passende. Disse voterende finder ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

1 voterende finder, at straffen bør nedsættes til hæfte i 20 dage. Denne voterende finder heller ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

2 voterende, der er enige i, at straffen er passende fastsat til fængsel i 30 dage, finder, at straffen under hensyn til tiltaltes gode personlige forhold undtagelsesvis kan gøres betinget. En af disse voterende stemmer endvidere for, at tiltalte i medfør af straffelovens § 58, stk. 2, tildeles en tillægsgbøde på 5.000 kr.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet, jf. retsplejelovens § 216, stk. 2, således at tiltalte straffes med hæfte i 20 dage.

I øvrigt stadfæstes dommen.”

- 00000 -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“Det er adskillige år siden, at nuværende dommer Ulf Østergaard Nielsen i Ugeskriftet filosoferede over emnet. Næsten ingen interesserer sig ellers for det på teoretisk plan, og vi vandbærere i praktisk tjeneste for ret og retfærdighed har ofte vanskeligheder med på forhånd at fortælle klienterne med bare nogen præcision, hvad domstolene måtte taksere deres kriminalitet til. Jeg plejer at begynde mine forbeholdne skøn med, at her jo ikke er tale om matematik, hvor facitlisten kan trækkes ud af skuffen, usynlig for eksaminator, men om menneskeværk med den deraf følgende usikkerhed.”

Forsvareren havde bl.a. procederet på landsretsafgørelsen gengivet i Medd. 84/1998.

Asylsager - Hitliste fra Flygtningenævnet

Hvad er værd at følge med i af baggrundsmateriale, hvis man interesserer sig for asylsager. Ikke Guinea eller Montenegro, hvor der p.t. ikke er verserende sager. Men ifølge en opgørelse over verserende spontansager fordelt efter nationalitet pr. 31. oktober 1998 topper:

Irak	80	Jugoslavien	35
Kroatien	75	Vietnam	25
Afghanistan	42	Sri Lanka	20
Armenien	41	Somalia	18
Bosnien	35	Bangladesh	18
Iran	35	Tyrkiet	14

I alt 582 verserende sager, hvoraf de 12 ovennævnte lande udgør 278 eller ca. 48%.